

Arbejderbevægelse

Arkiv

DEN RØDE BOG

Til det internationale Proletariat
af

Alexander Gø.

Forlag: Ungsocialistisk Forening, Kbhvn.

Pris 10 Øre

DEN RØDE BOG

Til det internationale Proletariat

af

Alexander Gé

Arbejderbevægelsens
Arkiv

København

Forlag: Ungsocialistisk Forening

Nørredros Centraltrykkeri (Johs. Gandil)

1918

Til Folkene i alle Lande!

Kongernes Ulykke har en Gang været, at de ikke vilde høre Sandheden. I Dag er det Folkenes Ulykke, at de ikke vil begribe Sandheden.

Allerede i 3 Aar har det Blodbad været, der blev forårsaget af Regeringerne i alle Lande i god Samforstand med al Verdens Imperialisme.

Med en Grusomhed uden Lige bliver hele Folk rykkede fra sine Hjem, stoppede i farvede Soldatertrøjer og sammenpakkede i smudsige Skyttegrave for at bruges som billig Kanonføde for Opnaaelsen af røverimperialistiske Maal.

Og I Mennesker, I fredelige og fredselskende Arbejdere, I har overalt ladet jeres forbryderiske Regeringer overrumple jer, I har ladet jer gøre til Viljeløse Sprællemænd, til blindt Værktøj for Død og Tilintetgørelse. Og idet I har været lydige mod jeres Regeringer, idet I har erklæret jer villige til at medvirke i den myrdende Krig, er ogsaa I blevet gemene Mordere og Brandstiftere, lumpne Forbrydere mod jeres Brødre i andre Lande, mod den menneskelige Kultur, mod hele Menneskeligheden.

Hvorledes kunde det ske i vor Tid? Hvor kunde I sælge jer til en saadan Skændighed? Har I da ikke som hvert Menneske bør — det maa dreje sig om en god eller daarlig Handling — stillet det Spørgsmaal til jer selv, *hvorfor* I drog i Felten, *hvilke* Maal I tjente, *hvorfor* I skød jeres Brødre paa den anden Side af Grænsen ned og selv lod jer myrde? Har den Tanke da aldrig opstaaet hos jer, at det maaske ikke er saa idyllisk indrettet med „Fædrelandets Forsvar“, og at Rollen som „Fædrelandsforsvarere“ i Virkeligheden maaske er en mindre berømmelsesværdig, ja en nedrig Rolle som Tyve og Mordere?

Forøvrigt nytter det ikke meget platonisk at beklage det, som sker. Det har ogsaa mindre været jeres Forbrydelse end jeres

Ulykke. Siden I var Børn, er I gennem Statsskoler opdraget til uselvstændige, føjelige Maskiner. Man har med Modermælken ladet jer opsuge fordærvelige, falske Begreber, fra hvilke I ikke let kan frigøre jer, fordi de er gaaet over i jeres Kød og Blod.

Og det er altid svært at skille sig fra sit eget Kød og Blod; paa en Gang at slaa en Streg over Opfattelser, som man har levet i, at slynge gamle Relikvier i Ilden, at blive utro mod Guder og Afguder. Det er svært at blive et nyt Menneske, et nyt Væsen. Dertil behøves der en mægtig Væltning, en tragisk Oplevelse, en betydningsfuld, dybtgaaende Katastrofe.

I Dag, naar Verdenskatastrofen er her, naar Jorden paa fjerde Aar skælver under den mest kolossale og grusomste af alle Omvæltninger; naar hele den udhungrede, fordærvede, i Ødelæggelse og Invaliditet kastede Menneskehed sukker efter Redning og hjælpeløs vrider sig i konvulsivisk Dødskramp; naar bedrøvede Mødre, Enker og Børn gennemvæder Jorden med sine Taarer; naar Luften genlyder af Stønnen og Graad og Forbandelser og det uskyldig flydte Blod raaber efter blodig Hævn. I Dag, Mennesker, er det paa høje Tid at blive fornuftig og gøre Slut paa denne forfærdelige Uhyggelighed! Op, Mennesker, til Arbejde! Vælt det nuværende og skab Fremtiden! I har store Ting at fuldbyrde, inden I har befriet Jorden fra dens Skam. Er det ikke paa høje Tid for Menneskeheden at kunne aande ud i stolt Befrielse?

Arbejdere i alle Lande, Arbejdere- sker. Soldater!

Den forbryderiske Verdenskrig er for længe Siden ønsket og frembesværgt af alle Nationers Imperialister; den er for længe Siden forberedt af alle Regeringer. Men for at bringe den til Udførelse, maatte Regeringerne være sikre paa jeres Løfte. For at faa dette, maatte de bedrage jer om Aarsagen og lyve om Krigens Maal. Saaledes har de ogsaa gjort overalt.

Og — mærk vel! jeres patenterede Repræsentanter af alle Retninger og Partier har skyndt sig at hjælpe dem og stillede sig ved det første Signal paa deres Side, uden at bekymre sig om jeres Mening.

Og I? I har ladet jer nøjes med Regeringernes Løgne og Repræsentanternes Forræderi.

Ostrigs Regering løj, naar den vilde lægge Attentatet i Serajewo som Grund til Krigen. Tronfølgermordet var bare en længe ønsket og ofte søgt Grund for at kunne trække blank.

Tysklands Regering har løjet, naar den har givet Krigen Skin af en højere kulturhistorisk Mission mod „det russiske Barbari“. Det, der gennem Aarhundreder har bygget det russiske Barbaris Grundvold, det forhadte Zardømme, har stadig for det tyske Monarki været et helligt Symbol, og det har aldrig udsat det for nogen Fare. Det tyske Monarki har altid været Zardømmets mest trofaste principielle Forbundsfælle. Det russiske Folk derimod, har, idet de under Krigen gennem egen Kraft og mod alle Regeringers Villie gjort op med Zardømmet, givet hele Verden Bevis for, hvor langt det har fjernet sig de barbariske Tilstande. Og det russiske Folk kan gennem sin Handling tjene alle andre Folk som et efterfølgelsesværdigt Eksempel, det har vist, hvorledes man maa gaa til Værks mod forbryderiske Regeringer.

Frankrigs Regering har løjet, naar ogsaa den drog i Felt for en kulturhistorisk Mission og forgølede Krigen som en hellig „demokratisk“ *croisade* „mod det tyske Junkerherredømme“ og „mod den tyske Militarisme“.

Noget nedrigere end disse hyklende Paastande gives der ikke et „Demokrati“, der ikke blues ved at i et kvart Aarhundrede være den mest trofaste Forbundsfælle og den bedste finansielle Støtte for Kontinentets reaktionæreste Monarki, har forspildt enhver moralsk Ret til offentligt at forkynde sin Frihedskærlighed og i bedragerisk Selvforgudelse stille sig mod det „tyske Junkerdømme“. Hvad der angaar de „faktisk foretrukne“ hos den franske Republik i Modsætning til det tyske Monarki, saa var det at anbefale de demokratiske Skrigehalse at holde Mund med den Sag.

Det franske Folk ved godt at sætte Pris paa disse „Fordele“. Den ofte besungne „politiske Lighed“ i den demokratiske Kultur er næppe noget andet end et gement Bedrageri. Den tjener, som enhver anden borgerlig Statsform, til at opretholde det kapitalistiske System og anvendes som et Middel til at dølge Arbejderklassens økonomiske Udsugning. Hele den moderne demokratiske Kultur bestaar kun i, at man af stemmeretsløse Slaver gør stemmeretsberettigede Slaver, uden derved at afskaffe den kapitalistiske Udsugnings skamløse Slaveri. En saadan „Lighed“

Arbejdere, har I ingen Brug for! Det er en Lighed i Slaveriet, men I stræber efter Frihed i selve Ligheden.

Ruslands Regering har løjet, naar den angav, at den maatte drage Sværdet af Skeden for at forsvare Serbien. Zardømmet, der saavel indenfor Landet som i det fjerne Øst politisk og økonomisk undertrykker et Utal større og mindre Folk, har set sin historiske Mission i at undertrykke hvert Frø af Folkefrihed. Zardømmet besad Frækheden til at fremsætte en saadan Løgn for hele Verden! Og hele Verden, der er forrykt af Ententegunst, har tilegnet Serbiens autokratiske „Befriere“ stupide Lovsange.

Blodiglerne, hvis Regeringshandling ikke giver den middelalderlige Inkquisition noget efter i Grusomhed, og hvis blotte Eksistens har været en Skam for den menneskelige Kultur, bliver leflende besunget af den internationale demokratiske Presse som behagelige og milde Mennesker.

Det er et Eksempel paa Demokratiets grænseløse Nedrig-
hed i et imperialistisk Aarhundrede!

Englands Regering har løjet, naar den angav Krænkelsen af Belgiens Neutralitet som etisk Grund for sin krigeriske Iver. Irlændere, Ægyptere, Boere og Indiere kunde synge en lang Vise om engelsk Frihedskærlighed. Hele det engelske Rige er jo ikke andet end et historisk Monument over Voldshandlinger paa Folk og Lande, et Monument, som svømmer i Blod!

Alle uden Undtagelse har de løjet. Og I har overalt med Hjælp af jeres patenterede Repræsentanter ladet jer belyve og styrte i Fordærvelse.

Ja, Arbejdere i alle Lande, jeres Repræsentanter har udøvet det modbydeligste, det skændigste Forræderi mod jer. Og I skal opgøre Regningen med dem samtidig med, at I gør op med jeres Regeringer.

De har udøvet Forræderi mod den internationale Folkesolidaritet, naar de, under den løgnagtige Vending om Fædrelandsforsvar, opmanede jer til gensidigt Myrderi.

Proletariatet ejer intet Fædreland og har derfor intet at forsvare. De kunstige Statsgrænser, der sønderdeler Jorden i nationale Rigsenheder, skulde ikke længere eksistere, men for længe Siden være nedrevne, om alle Mennesker havde været Brødre. Og hver og en har naturlig Ret til at være en fri og ligeberettiget Medborger i Verden.

„Fædreland“ er et falskt, folkefjendtligt Begreb. Det oprettholdes af Regeringen og de herskende Klasser gennem Opdragelsen og med Vold, for at sikre den nationale Privatejendoms Eksistens og den nationale, af kunstige Grænser kendetegnede Stat, for at bevare den nationale kapitalistiske Udsugning af den arbejdende Klasse for at muliggøre Statens politiske Undertrykkelse af Folket, for at muliggøre den saakaldte Statsfællesskab. Paa Erkendelse af „Fædrelandet“ gennem Folket, grunder Staten hele sin militaristiske Vold, og for at opretholde en krigersk Patriotisme hos Folket, indprentes „Fædrelandskærligheden“ allerede paa Skolebænken af lønnede Lærere og Præster. Uden Fædrelandskærlighed er ingen statspolitisk Undertrykkelse, ingen Militarisme mulig. Og Militarismen er den borgerlige Stats og det kapitalistiske Samfunds Støtte; den anvendes af alle Regeringer med samme Energi ikke blot mod den ydre, men ogsaa mod den indre Fjende — mod jer, Arbejdere! Jeres Repræsentanter har forraadt jer, naar de sagde til jer, at I skulde elske det borgerlige Fædreland og forsvare det i Stedet for at hade og tilintetgøre det samme.

Jeres Repræsentanter har ogsaa begaaet Forræderi mod jer, naar de overalt proklamerede Borgfred.

„Borgfred“ betyder Klassekampens Indstilling og betyder Proletariatets og Bourgeoisiets Interessefællesskab.

Men den, der taler om Interessefællesskab mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, mellem Slaver og Slavehandlere, over skændigt Forræderi mod den arbejdende Klasse. I Krigs- som Fredstider er Bourgeoisiets Understøttelse gennem Proletariatet en naturlig Sag, da Bourgeoisiets Understøttelse er ensbetydende med at skade Proletariatet. En imperialistisk Krig har stedse til Formaal: økonomisk og politisk at undertrykke Folket i andre Lande, den medfører bestandig en gensidig blodig Tilintetgørelse af Proletarer med gode Følger for den nationale Kapitalisme. Desuden øver enhver, der samtykker i en imperialistisk Krig, Forræderi mod den internationale Proletarolidaritet. Der gives ikke og kan ikke gives nogen historisk Epoke, der kan fødre Proletariatet som de borgerlige Klassers Medarbejdere. Bourgeoisiet og Proletariatet har ikke i historisk Opgift at arbejde fredeligt ved Siden af hverandre, men gensidigt bekæmpe hverandre. For dem eksisterer intet andet fælles Virkefelt end det nationale Slagfelt, hvor en og hver beflitter sig med at tilintet-

gøre sin Modstander. Derfor har jeres Repræsentanter, idet de har godkendt Krigen, idet de har bevilget Krigskrediten og godkendt øvrige Udlæg og kastet til jer det forræderiske Raab, at I skulde samle Jer under jeres nationale Regeringers krigeriske Faner til Fædrelandets Forsvar, begaaet dobbelt Forræderi. De har manet Proletariatet i dets egne Lande til Borgfred, til Indstilling af Klassekampen, til at understøtte det nationale Bourgeoisie, i Stedet for at mane til dets evige Bekæmpelse. De har opfordret jer til at myrde, udrydde og tilintetgøre og betragte det som jeres nationale Fædrelandsplicht, som en historisk nødvendig Statsmission.

Og jeres helligste Pligt er nu, om I skal sørge for jeres fremtidige Selvbevarelse, at gøre Sagen op saa hurtig som mulig med den afskyelige Bande Folkeforrædere, der kalder sig Socialdemokrater, kaste dem deres skændige Forræderi i Ansigtet og for altid fordrive dem fra jeres Kanter, saa at de i Fremtiden maa holde sine med Proletarblod plettede Hænder borte fra den revolutionære Arbejderbevægelse.

Ve de Folk, der ikke forstaaer at befri sig fra Fædrelandets Politikere; de maa gaa mod sit eget Fordæry, sin Ruin, sit aandelige og politiske Slaveri!

Arbejdere, Arbejdersker, Soldater!

I alle Lande er I blevet Offer for Bedrageri, Løgne og Forræderi.

Verdenskrigen har kun kunnet opstaa derved, at I handlede i Uvidenhed, da I skænkede jeres Tro til jeres Regeringer, jeres Repræsentanter og jeres aandelige Sjælehyrder.

Da Socialisterne i alle Lande i patriotisk Trængsel fylkede sig under Regeringsfanerne, saa har ogsaa alle Landes Præster gjort paa samme Maade. Disse Parasiter stillede sig straks i de krigeriske Regeringers Tjeneste, godkendte Krigen og bestænkede Vaabnene for Død og Tilintetgørelse med „helligt Vieland“. Sin kære Herre, Gud, som de hidtil havde forkyndt som en Fredens og Kærlighedens Gud, har de i en Haandevending forvandlet til en Krigens og Folkehædets Gud; han, som dog skal være ren, har de revet i nationale Laser og klædt i national Dragt. Og alle Guder stod ved Siden af ham, hvis Sprog Regeringer talte, han, der steg ned fra Himmelen til Højkvarteret for

at hjælpe Regeringen til i Guds Navn at hidse Folkene mod hverandre.

Paa Regeringernes Ordre har Præsterne i alle Lande forkyndt den Tro for de uvidende Masser, at kære Herre Gud har forpligtet sig til at bære Omsorg for Fædrelandets Sejr, at han har opslaaet sin Bopæl i Generalkvarteret og højst egenhændigt velsignet Mordvaabnene. Noget dummere, usandsynligere end denne Nationalisering, Militarisering, har vel aldrig eksisteret. Men I har ogsaa skænket disse Idioter, jeres af Regeringen betalte Sjaelesørgere, jeres Tro, og I har som Erkendelse af deres guddommelige Velvilje givet den sædvanlige Kollekt i deres efter Gaver altid fremstrakte Hænder.

Det er et nedslaaende, himmelskrigende Syn: hele Folk er gennem Bedrageri og Forræderi hidsede op og kastede mod hverandre.

Det er frygteligt, at Folket længere lader sig bedrage og anvende for Opnaaelsen af forbryderiske Maal.

Arbejdere i alle Lande, Mødrer, Enker, Hustruer!

Har I ikke spurgt jer selv, hvorfor det har været nødvendigt, at jeres Fædre, Mænd og Sønner drog i Krig, for maaske aldrig at vende tilbage, eller for at vende tilbage som Krøblinger?

Har I spurgt jer selv, for hvis Skyld jeres Hjem bliver ødelagte, hvorfor jeres Børn overlades til at dø Hungersdøden, og I selv henvises til at leve de Dage, I har tilbage, i sørgelige Minde, Fattigdom og Sorger?

Arbejdere, Soldater i alle Lande!

Har I gjort rede for jer selv, hvorfor I sendtes i Krigen, hvad man fordrer af jer og hvem I tjener? Har I tænkt efter, hvorfor I udgyder jeres eget og jeres Brødres Blod, hvorfor I i flere Aar har levet i Skyttegravene, i Stedet for at glæde jer over jeres Familjekreds' fredelige Liv?

Ved I, at jeres Mødrer og Hustruer maa arbejde tungt, for at kunne opretholde sin elendige Eksistens, og at jeres Børn daglig dør Hungersdøden i Tusindtal

I maa vide det til sidst! I maa have Sagens Stilling klart

for jer, for at kunne gøre en hastig Ende paa den, for at I fra jeres Samvittighed kan afvaske Medskyldigheden med de forræderiske Repræsentanter og den løgnagtige Præstekaste.

For at kunne skaffe jer et klart Billede af de Aarsager, der har fremtvunget Krigen, maa I lære de statslige Enheders tidligere Stilling at kende, da dette tjente Diplomaterne som Indledning til den moderne Imperialisme.

Til Slutningen af 1860 var Englænderne den eneste blandt Stormagterne, der besad en mere eller mindre betydende Kolonialpolitik. Af de andre Stater var paa den Tid næsten ingen modnet til en saadan indre Styrke, at de kunde tænke paa en udenom-europæisk Organisation af sine Markeder. En Del var sysselsatte med indre Opbygninger af sit Statsvæsen, andre med at likvidere Krigen og Revolutionerne.

Tyskland begyndte først i 90'erne for Alvor at tænke paa Kolonialpolitik, men det kom for sent til Bordet, da de fleste Kolonier paa den Tid var taget i Besiddelse. Dette medførte, at Tyskland i Forhold til de andre Stormagter stod meget daarligt paa de udenlandske Markeder. Ved Begyndelsen af det 20de Aarhundrede besad f. Eks. England ca. 20 Millioner Kvadratkilometer Kolonier, Frankrig ca. 11 Millioner, men Tyskland kun 2½ Million, det vil sige saa meget som det lille Belgien, Holland eller Portugal. Paa sin Jagt efter Kolonier har Tyskland de sidste 30 Aar mere end én Gang forsøgt at lægge Hænderne paa det, der allerede tidligere var stjaalet af andre Tyve. Men disse Forsøg tilbagevistes stadig af England eller Frankrig med Krigstrusler. Tilsidst havde det overbevist sig om, at den, der i et Selskab Røvere, hvor der muligvis findes en stærkere Kammerat, vil forlange Retfærdighed for sine Fordringer, maa være stærk nok til at hævde sin „Ret“.

Stærk i det ydre — gennem gode diplomatiske Konjunkturer, og stærk indefra — gennem Opbyggen af sin militære Magt. Der fandtes ingen Tid at spille. Det første Vilkaar blev opfyldt gennem Dannelsen af „Dreibundes“ (Centralmagtsforbundet), paa hvilken Modstanderne svarede med at danne „Dreiverbandes“ (Ententeblokken) det andet — gennem en progressiv Opbyggen af et kolossalt Militærsystem. At Tysklands Militærmagt progressivt er vokset, ses af det stadig stigende Militærbudget: 1895 beløb det sig til 960 Millioner fr., 1903 til 1,087 Millioner og 1913 til 2,285 Millioner.

Det forstaas af sig selv, at fra Ententemagternes Side svarede der paa samme Maade, og saa var det kommet derhen, at hele Europa paa kort Tid udartede i en imperialistisk Militarisme, der i vore Dage nødtvungent maa føre til en forfærdelig Kraftprøve.

Alle Fraser om et helligt Korstog mod „det russiske Barbari“, mod „det tyske Junkerdømme“, for det „demokratiske Princip“, for „Folkets Frihed“ o. s. v. er ikke andet end Regeringernes plumpe Løgne.

Før Krigen havde „det russiske Barbari“ og „det tyske Junkerdømme“ omgaaedes meget fortrolig med hverandre, og 1905 gjorde det tyske Junkerdømme sig megen Ulejlighed med at redde det russiske Barbaris vaklende Trone. Paa den anden Side har de nu saa pludseligt til det offentlige Livs Ydre fremslæbte „demokratiske Principper“ ikke forhindret den franske Republik i, at den under $\frac{1}{2}$ Aarhundrede i kærligste Harmoni har gaaet Haand i Haand med det sørgeligste og mest reaktionære af alle Monarkier og forstrækket Zardømmet med de nødvendige Millioner til Undertrykkelse af den russiske Revolution. Lige saa lidt har den pludseligt opkomne „Kærlighed“ til Folkets Frihed forhindret de frihedselskende Engelskmænd, saavel før som efter Krigen, at fare frem paa russisk Kosakmaner mod Irlændere, Boere, Indiere og andre Folk, der stræber efter Befrielse fra den engelske Omsorg.

Prinsemordet i Sarajewo faldt som en fængende Gnist i de tykke Skyer paa den diplomatiske Himmel; alle Stater havde jo rustet energisk mod hverandre, og der behøvedes kun en Gnist for at fremkalde Uvejret.

Krigen mellem Østrig og Serbien var iblandet uforsonlige økonomiske og nationalpolitiske Interesser hos begge Staterne uundgaelig. Freden i Bukarest har ikke forklaret Stillingen, men snarere kompliceret den. Serbien havde før Krigen været en økonomisk Vasalstat til Østrig, det var takket være sin geografiske Beliggenhed forpligtet til at afsætte næsten alle, saavel sine industrielle som Landprodukter i Østrig. Østrig udnyttede disse Omstændigheder til økonomisk at kvæle Serbien. Derfor stræbte det serbiske Bourgeois efter at skaffe en Vej til Havet, der skulde give dem Muligheder til at bytte Varer med andre Lande. Men en Udvidelse af de serbiske Grænser mod Havet vilde gøre Serbien uberoende af den østrigske Storkapital og af

de ungarske Agrarer, og det vilde Østrig ikke under nogen Omstændighed tillade. Den national-politiske Faktor bestod deri, at de fleste Serbo-Kroater levede paa østrigsk Statsmark, hvorigennem Østrig havde at frygte en serbisk-irredentisk Bevægelse, hvis der ved Siden af dem skulde eksistere en blomstrende serbisk Stat. Det serbiske Bourgeois Interesser fordrede altsaa Befrielse fra Østrigs økonomiske Aag; den østrigske Storkapitals Interesse var — at kvæle Serbien økonomisk.

Stridighederne mellem Østrig og Rusland er mere komplicerede. Foruden de Planer, som Rusland længe har haft med Henblik paa den østrigske Provins Galicien, stræber det efter endnu et Herredømme paa Balkan. Det næste Maal i de russiske Imperialisters Militærprogram, der lige monomentant repræsenteres af den provisoriske Regering, som før gennem Zardømmet, er Erobringen af Konstantinopel. Efter at Rusland har sat sig fast i Konstantinopel, fordrer det en fri Passage til Middelhavet og skal for en stor Del dominere dette.

Ruslands Planer standser dog ikke her; de gaar betydeligt længere.

Rusland efterstræber ogsaa en dominerende Stilling i det adriatiske Hav og det ægæiske Hav. For at opnaa dette, understøtter det stedse Serbien og Bulgariens Stræben efter at komme til disse Have i den Forhaabning, at det i Fremtiden skal lykkes at stationere den russiske Flaade der.

Heri ligger Aarsagerne til, at Rusland bestandig i det sidste Aarhundrede har understøttet Bulgarien, Serbien og Grækenland i deres „national-befriende“ Krig og bestandig har brudt forskellige Kombinationer af et „Balkanforbund“ mod Tyrkiet og Østrig.

Paa den anden Side stræber Østrig altid efter efter at skabe et Forbund med Rumænien og Tyrkiet mod Rusland, Bulgarien, Serbien og Grækenland. Derved bemøder det sig altid at udnytte den evige serbo-bulgarske Strid om Makedonien for at faa Bulgarien til et Forbund med Tyrkiet. I denne Krig er som bekendt dette østrigske Projekt lykkedes.

Mellem Østrig og Rumænien bestaar der Fjendskab for Transsylvaniens Skyld, der befolket af Rumæniere befinder sig i østrigsk Besiddelse. At løsrive Transsylvanien fra Østrig har bestandig været de rumænske Nationalisters Maal, og de er ikke blevet trætte af at føre en irredentisk Propaganda, der lignede den, som de russiske Nationalister fører i Galicien. For den Sags

Skyld viser Rumænien større Tilbøjelighed for et Forbund med Rusland end med Østrig, om ogsaa denne Stilling ikke tilfredsstiller Bessarabien.

Hvad Tyrkiet angaar, saa har alle Stormagterne allerede længe haft Øje paa dets Territorium. Frankrig og England delte i 1899 det tripolitaniske „Hinterland“. Italien har i 35 Aar gjort sig Umage for at faa Tripolitanien, til det til sidst kom saa langt for nogle Aar siden; Rusland er ikke holdt op med at spinde sine Net i Armenien; Tyskland ar altid betragtet Omraadet omkring Bagdadbaften med speciel Interesse; i Syrien har Frankrig saaet sig ned; Arabien betragtes af England som en selvfølgelig Arv. Til Deling af Mindreasien foreligger en lang Række af konkurrerende Forslag. O, du kære Folkefrihed!

Skulde vi fortsætte Listen længere?

Italien og Østrig er, trods deres lange Samvær i „Centralmagtgruppen“ historiske Fjender. Italien betragter de østrigske Provinser Dalmatien, Istrien, Trentin og Triest som sin historiske Ejendom, og de italienske Irredentister har længe ført en aktiv Propaganda der. Et bestandigt Tvistens Æble mellem begge Staterne har Albanien ogsaa været, for hvilket den europæiske Fred ganske ofte har været truet. Grundlæggelsen af det „autonome“ albanesiske Kongerige med en Fyrste af Wied i Spidsen er det mest talentløse diplomatiske Snedkeri i vor Tid. Selv den nøjagtigste Inddeling af den saakaldte „Indflydelsesspærren“ var ikke egnet til at skaffe Konflikten ud af Verden. Det klinger næsten paradoksalt, men er dog et kuriøst Faktum, at Forbundet mellem Italien og Østrig ikke baserer sig paa Fælleshed i Interesserne, men paa deres Modsætning. Derfor kunde det ikke forbyve nogen, at Italien ved første Tilfælde brød med Centralmagterne og kastede sig paa Østrigs Modstanderes Side.

Mellem Rusland og England findes en hel Række i Luften hængende Konflikter for den tyrkiske Arvs Skyld, for Dardanellerne, for Persien, Armenien, Afganistan o. s. v., og det er klart, at ingen diplomatiske Fredskonferencer i Verden kunde bilægge disse Konflikter, de kunde kun for kort Tid finde kompromitterende Løsninger, der inden kort Tid vil føre til nye Tvistigheder, nye Komplikationer og Farer.

Mellem Rusland og Tyskland eksisterer ingen synderlige Skillelinjer. Tværtimod var begge Landes saavel økonomiske som politiske Interesser før Krigen meget harmonerende. Krigstil-

standen imellem dem er et Resultat af en diplomatisk Kombination, som de stillede imod hinanden for senere maaske at komme i nærmere Forbindelse med hinanden.

Blot den tvingende Nødvendighed for Rusland, at det maatte øse Milliarder ud af den franske Republiks Lommer, kunde tvinge det til Forbund mod Tyskland. I Spørgsmaalet om Dardanellerne var for Rusland et Arrangement med Tyskland betydelig lettere og muligere end med England. Det er ogsaa til Slut sandsynligt, at om Folket overlod til sine krigsførende Regeringer at slutte en diplomatisk Fred, kommer det til en tysk Løsning af Dardanelerspørgsmaalet, d. v. s. til deres „neutraliserende“.

Pakket slaas, Pakket forliges,

Tyskland og Frankrig er gamle Fjender. Tanken om „Revanche“ for de 1871 gennem Tyskland røvede Provinser har ikke sovet i Frankrig. Desuden er der ofte opstaaet svære Konflikter mellem begge Staterne, takket være de afrikanske Kolonier, den kinesiske Indflydelsessfære og om Huden af den endnu ikke dræbte tyrkiske Bjørn.

Rov, Rov, Rov — er saavel Verdenskrigens umiddelbare Aarsager som Maal. Aarsagerne og Maalene er internationale. Og for at gøre det muligt for jeres Regeringer og jeres Bourgeoisier at forberede sig til gensidigt Overfald, maa I, Arbejdere under Decennier af Aar betale tunge Skatter; I maa sælge jer til statsligt Tvangsarbejde, lade jer belyve og forræderisk behandle og til sidst kastes mod hverandre i blodig Kamp.

Hvad alt dette om „russisk Barbari“, om „demokratiske Principper“, om „Folkefrihed“ o. s. v. har at betyde, skal sikkert nu staa klart for jer. I har artigt ladet jer narre!

Arbejdere, Arbejdersker, Soldater!

Den forbryderiske, dræbende Krig skulde I aldrig have tilladt! Men nu er det Tid at slutte!

Men hvorledes skal dette slutte? Skal I som Pacifisterne og Socialdemokraterne, i Rædsel for Revolutionen og for at skade den borgerligt kapitalistiske Statsordning rekommandere, skal I øve Tryk paa jeres Regeringer, Parlament og Delegerede for at faa dem til at indkalde en diplomatisk Fredskonference, der indstiller Fjendtlighederne og slutter en Fred uden „Annektioner og uden Kontributioner“? Skal I ikke gøre Krigens Regning op

med jeres Regeringer og jeres Bourgeois, som har løjet og altid i Fremtiden vil komme til at lyve for jer? Eller jeres aandelige Sjælesørgere, som i „Guds Navn“ prædiker, at I skal være taalmodige og lydige mod jeres Arbejdsgivere, men som selv ikke skyer de rige jordiske Gaver, hvormed den privilegerede Klasse betaler deres Kærlighedstjenester? Eller jeres „socialistiske“ Repræsentanter, der skændigt har forraadt jer og styrtet jer i Fordærv og Død for Imperialismen; som bestandigt har arbejdet til sammen med jeres Regeringer og Bourgeois *mod* jer?

Disse Repræsentanter, der overalt i Stedet for at umuliggøre Krigen har styrket det forbryderiske Proletarmyrderi gennem at bevilge Anslag og spore jer til hysterisk-patriotisk Fædrelands-ekstase! Disse, der lige saa meget har forordnet den blodige Daad, som jeres Regeringer!

Nej, Arbejdere og Soldater i alle Lande, det skal I ikke! I skal ikke tillade, at Freden genskabes af en Bande forrykte Statspolitikere, der kalder sig Regeringer, Præster og Arbejderrepræsentanter!

En Fred, som tilvejebringes gennem Regeringerne, en diplomatisk Fred, selv om den slutes under et stærkt Tryk af Folket paa Regeringerne og Parlaterne, har for jer ingen Værdi. Derigennem bliver den bestaaende Ordning ikke svagere. Derigennem bliver jert økonomiske Slaveri ikke ophævet. Derigennem bliver Militarismen ikke afskaffet, eftersom den borgerlige Stat ikke kan eksistere uden denne. Som Følge deraf kan en saadan Fred ikke for Fremtiden beskytte jer mod bevæbnede Sammenstød.

Nej, Arbejdere og Soldater! Nej, Mennesker! Den forestaaende Fred maa og kan kun være en *Folkefred!* Den maa afsluttes mellem frie Folk mod alle Regeringers og Socialdemokraters Vilje! I skal slaa deres Stræben ned!

Den borgerligt-pacifistiske Længsel efter en Fred, i hvilken der ikke gives „Sejrende“ eller „Besejrede“, skal ikke vildlede jer. Der maa i denne Krig gives en Besejret — det internationale Bourgeois, og der maa blive en Sejrende — det internationale Proletariat!

Det russiske Folk har givet os et Eksempel paa, hvorledes ogsaa vi skal handle. Den russiske Revolution er opstaaet, har skredet ind mod Krigens Fortsættelse, for dens snarlige Slutning. Men den russiske Revolution kan kun føre Arbejderklassens internationale Solidaritet til Triumf, naar Proletariatet i alle Lande forener sig under de røde Faner, naar de gaar til *international Revolution.*

I modsat Fald tvinges den af det russiske imperialistiske Bourgeois, som allerede meget kraftigt har grebet ind med en krigersk-chauvinistisk Agitation, ind i en Krig, hvor den maaske bliver undertrykt. Og jeres Passivitet, jeres Underkastelse under jeres Regeringer, skal blive Skylden til jeres russiske Brødres Undergang. Kan I gaa med hertil? Vil I den russiske Revolutions Undertrykkelse? Vil I gøre jer til de russiske Imperialisters Medskyldige — mod det russiske Proletariat?

Tænk efter! I denne Krig bliver den russiske Revolutions Nederlag ensbetydende med det internationale Proletariats Nederlag. Derimod skal den russiske Revolutions Sejr betyde en Sejr for den internationale revolutionære Arbejderinternational.

I skal ikke skænke hverken jeres Repræsentanter eller jeres Regeringer nogen Tillid. I skal ikke mere lade jer nøje med den „Frihed“, som alle Regeringer af Frygt for Revolution udlover „efter Krigen“. Den Frihed, de lover, ja til og med giver, er intet værd. *Friheden maa tages!*

Arbejdere og Soldater i alle Lande!

Soldater ved alle Fronter! Indstil straks Fjendtlighederne! Gør Revolte mod jeres Generaler og Officerer! Sønderriv jeres Regeringers løgnagtige nationale Faner og erstat dem overalt med Revolutionens ensfarvede røde Fane! Afskaf alle geografiske Grænser og proklamér for hele Menneskeheden, at der fra og med nu i hele Verden kun gives én Front: *Det internationale forenede Proletariats Front — mod alle Staters Regeringer og Bourgeoisier!*

Arbejdere i alle Lande! Arbejdere! Soldater! Stil straks mod Regeringernes Planer og Ordre jeres mægtige Folkevilje og direkte revolutionære Aktion! Nedlæg Arbejdet i Ammunitionsfabrikkerne, slaa op med Borgfreden og proklamér den revolutionære Folkefred!

Det gaar, om I saa endog maa vende Vaabnene mod Fjender i eget Land, rive Pigtraadshegnene ned og bygge Barrikader. Saaledes skal I forkynde den kapitalistiske Statsordnings Død! Jeres røde Fane vil bedre sikre den proletariske Fronts Enighed, end en socialistisk Partidag eller Kongres var i Stand til. Ikke Papirs-resolutioner men Handlinger er nødvendige i Dag! Soldaterstrejke, Arbejderstrejke, almindelig Rejsning! — Det er nu jeres eneste Parole! Ned med Krigen! Ned med Kapitalen! Ned med alle Regeringer! Jag de Delegerede bort fra Parlamenterne. Præsterne fra Kirkerne, Præsidenter og Konger fra Paladserne!

Op, Arbejdersker, Arbejdere og Soldater! Op til Krig mod Slaveriet, mod Tyrannerne!

Leve den sociale Revolution!

Leve den evige Folkefred!

Leve den revolutionære Arbejderinternationale!

Arbejderbevægelsens
Arkiv

Socialistisk Oplysning

er en nødvendig Betingelse for Arbejderklassen, den Klasse, der nu står for Tur til efter fornuftige Principer at løse det sociale Spørgsmaal. Og for at naa frem til Maalet, maa vi ogsaa have klarlagt og planlagt Vejen, Midlerne. Det er Vanvid at marschere i Blinde paa maa og faar; hver Mand i Geledet maa være medvidende om, hvad det gælder. Og den Revolutionsbølge, som nu gaar over Europa, har gjort Spørgsmaalet om Arbejdernes Stilling til de andre Samfundsklasser aktuelt ogsaa her i Danmark.

Som et Led i denne socialistiske Oplysning udgiver vi vore Pjecer:

- I. **Revolutionen er paa Vej!** af Emil Manus, hvilken allerede er udkommen til en Pris af 25 Øre. 52 Sider.
- II. **Den røde Bog** af Alexander Gø, hvilken oprindeligt er udgivet i Schweiz og derfra er spredt til Tyskland.

Men ligesom vi opfordrer enhver for den Iredelige Socialisme interesseret Mand og Kvinde til at hjælpe til med at sprede vor Literatur, lige saa indtrængende opfordrer vi enhver, der har faaet Øjnene op for den socialdemokratiske Bevægelses ikke-socialistiske Karakter, at tilslutte sig de ungsocialistiske Foreninger, skabe virkelige socialistiske Agitationsgrupper, der blandt Arbejderne kan føre den socialistiske Renaissance ud, der afspejles i Ungsocialismen og Syndikalismen. Til Ungdommen vil vi sige: Det er en virkelig ung Mand og Kvinde uværdigt paa nogen Maade at støtte Socialdemokratiet. Er det ikke snart gaaet op for den Ungdom, der er tilsluttet det socialdemokratiske Ungdomsforbund, at de er Kastebolde i et demagogisk og til Yderlighed forsumpet politisk Parti, der lidestændig vil dræbe al ærlig Stræben og Handlingskraft hos Arbejderklassen?

Ser du ikke Fornedelsen? Og hvis du ser den, hvorfor tilslutter du dig ikke den Bevægelse, der Verden over under de Aartier, hvor Proletarernes Organisationer er rejst, altid holdt klar Farve, aldrig er indgaaet Kompromis, altid har sagt Sandheden og virket for, at Arbejderne selv skulde udføre deres sociale Befrielsesværk?

Naf ej længere, unge Mand og Kvinde! Kom med i vore Rækker, lær Ungsocialismen og dens Ideer at kende.

Rekvisitioner af vore Pjecer sendes til Ungsocialistisk Forenings Læsestue, Vesselsgade 7. Sammensteds kan erholdes al revolutionær-socialistisk Literatur, der udgives i Skandinavien, saavel norsk som svensk.